

Vihar in cvetice.

Oče Jakob so bili vertnik in so imeli zraven hiše prav lep vert. Nobena reč jih ni tako veselila, kakor lepe cvetice na vertu. Vedno so kopali, sejali in popravljali, kedar koli so kaj časa imeli. Zato je pa tudi vse tako lepo raslo in cvetelo, da je bilo le veselje gledati. Sto in sto najlepših cvetic se je lesketalo v žarkih juternega solnca. Vse je bilo prav lepo narejeno.

Kdor koli je šel memo verta, pomudil se je in čudil. Ob nedeljah in praznikih je prišlo vselej veliko ljudi in se je čudilo lepemu vertu. Posebno je rada zahajala v cvetični vert Nežica, edina hčerka vertnikova. Tudi svoje prijateljice in družice je večkrat povabila v prekrasni cvetličnik, kjer so se prav dobro imele in si spletale venčike. Oče Jakob so mladim deklicam večkrat kaj lepega pripovedovali in jim imenovali cvetice po imenu.

Nekega poletnega dné je solnce silno vroče pripekalo. Na večer se je nebo s črnimi oblaki prevleklo. Strašen vihar nastane. Bliska se in grômi, da je bilo groza. Vso noč je nevihta hudo razsajala. — Nežica je vso noč mislila na svoje preljube cvetice. — Drugi dan je bilo zopet vse tiho in mirno. Nežica hiti na vse zgodaj na vert, da pogleda, kako je s cveticami. Veliko, veliko škode je napravil vihar po cvetičnih gredicah. Najlepše cvetice so bile polomljene in zeló pokončane. Vse je ležalo križema po vertu. To se milo stori mladej deklici in žalostno gleda ljubeznjive cvetice. „Pojdite gledat“ pravi svojemu očetu „najlepše cvetice so pokončane!“ Oče Jakob gledajo in popravljajo, pa le malo se je dalo poravnati. Prehudo je razsajala nevihta. „Škoda se mi zdi,“ pravijo oče Jakob, „lepih cvetic, ki so tako lepo in veselo rasle. Pa vsaka reč ima zraven slabega tudi svojo dobro stran. Cvetice so živa podoba dečkov in deklic v cvetočej mladosti. Greh in zapeljivost je oni strašni vihar, ki mladino prav neusmiljeno pokonča. Ne žaluj, moja hčerka, po cveticah, ki si je tukaj v vertu imela; drugo pomlad se bodo zopet oživele in cetele, pa boš imela zopet novo veselje ž njimi. Veliko bolj se moraš bati za svoje dušne cvetice, ako namreč te zvenêjo in ti je kak vihar pokonča, nikoli več ne vzrasejo in ne cetejo vdručič. Varuj se, ljuba moja, da te ne zasačijo viharji zapeljivosti; skerbno se varuj greha in se spomni večkrat mojih besed.“

Nežica je imela tudi v prihodnje še veliko veselja s cveticami, zraven pa ni pozabila tudi na notranje svoje cvetice. Vedno je imela pred očmi besede ki pravijo:

Cvetice zaljsajo gredé,

Človeka čisto le sercé.

Marsikaj večkrat prav radi imamo,

Naposled pa vidimo, da se goljfamo.